

9219

C

62

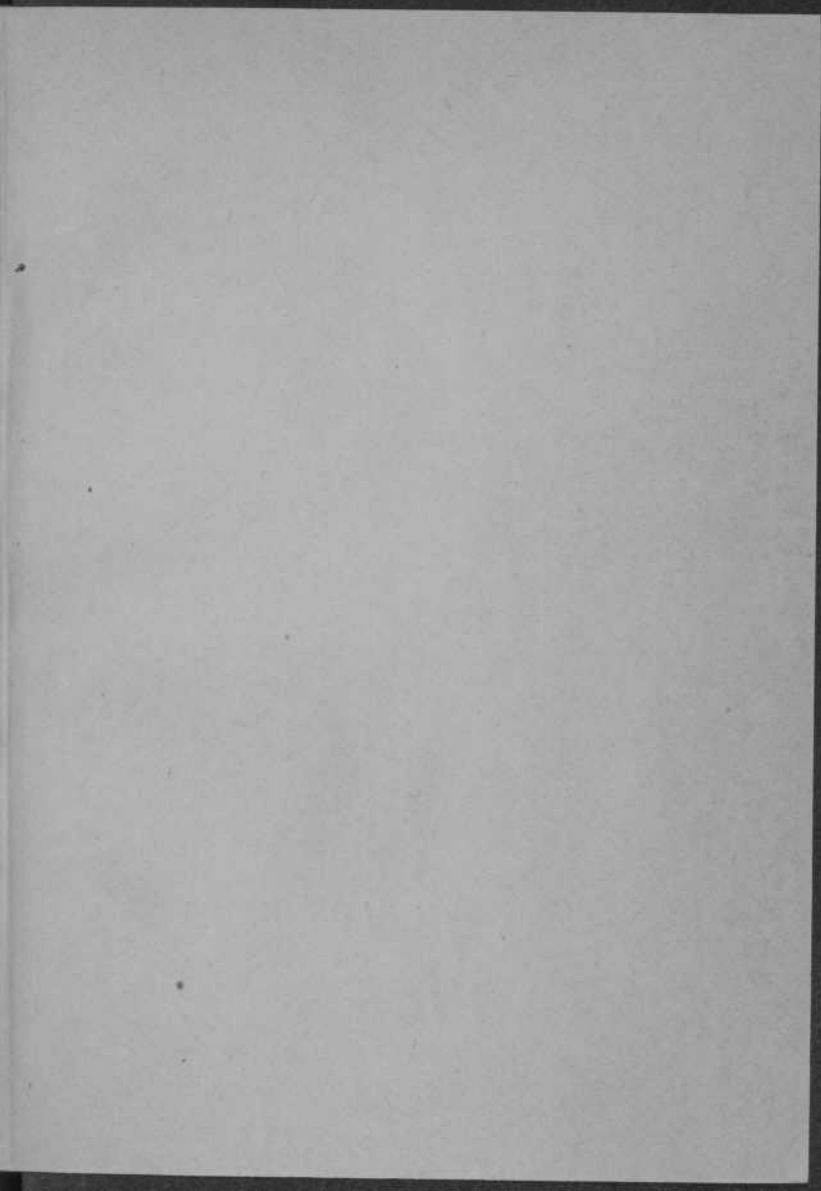
~~458 736~~

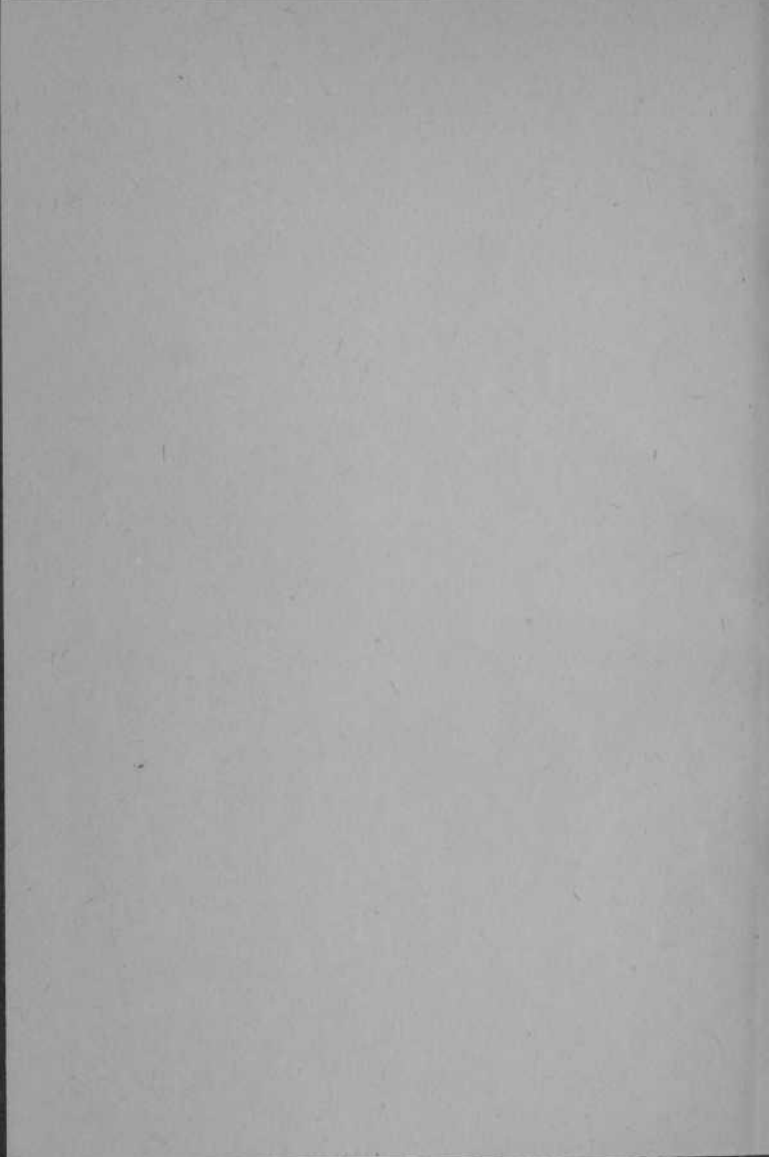
9219
C62

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

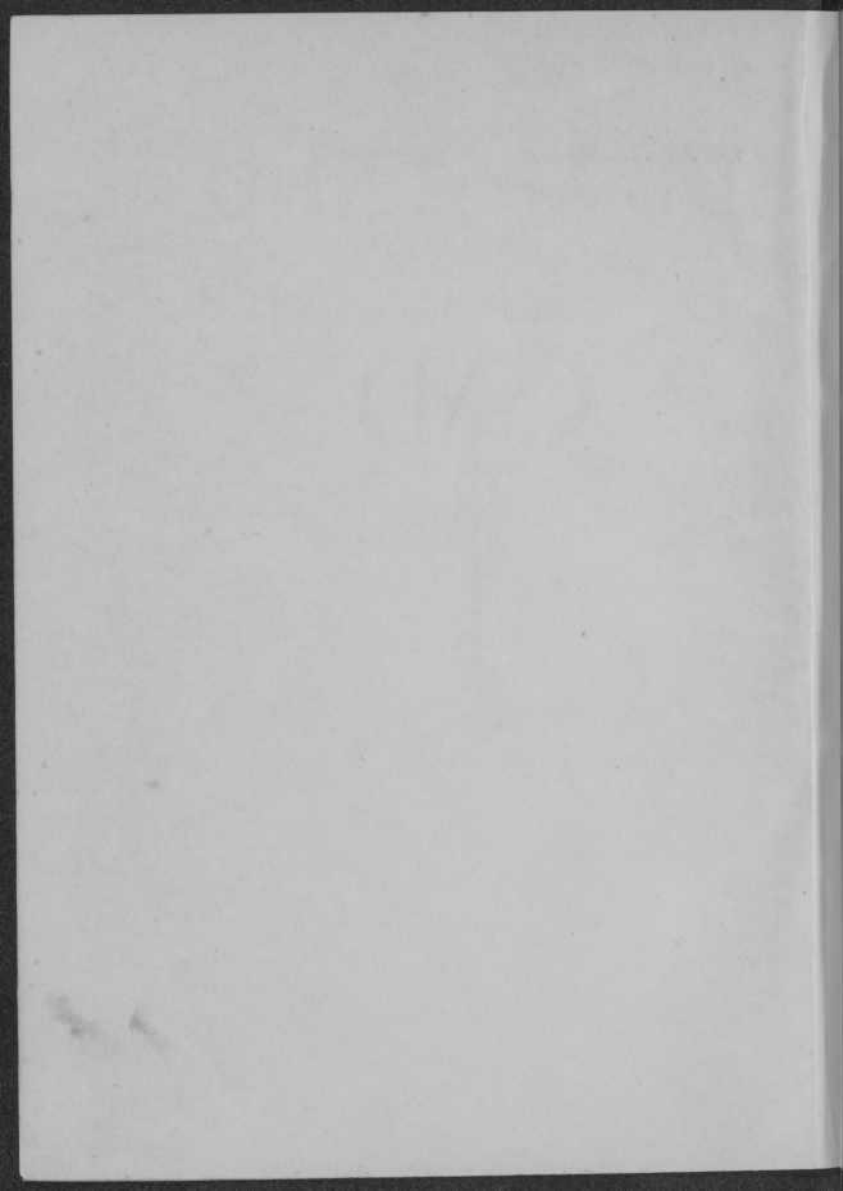

0429 3780

DE AFSTAND

38946.

DE AFSTAND

DOOR

MARIA VAN ROYEN

C. A. J. VAN DISHOECK N.V.
BUSSUM 1930

MIJLPALEN

O jaren, die mijn lied steeds enger gingt omsluiten
opdat het uit zijn bron te klaarder op zou spuiten,
en zwijgend een voor een voor mijn ontroering staat
die in uw deelen nog verrukt verloren gaat,
gij, wier gemengde glans het licht is van mijn leven
dat uit mij zelve welt, maar gij mij slechts kunt geven —,
ik duld uw nauwer druk om mijn vervloeid bestaan
om, tot den kern ontleefd, aan tijd en grens te ontgaan.

I GESTALTEN

HERO EN LEANDER

Als Hero aan dat water kwam
Waar haar de minne henen nam,
— gelijk een bloemblad op den wind
zich ijl en voortgedragen vindt —
wist zij den laatsten nacht verscheurd
naar leed en schemer uitgebeurd;
Het windgetier joeg schuim en zand
in witte flarden over 't strand,
dat, duister, in den nieuwen dag
een wond, midd' zee en bergen lag.

De sombre donder van den vloed
was dreunend in haar bonzend bloed:
de angst, de opstand, het gemis
dat dreigt en onafwendbaar is,
dat weenen schort; maar eens gaat wijd-
verloren in oneindigheid,
die achter het bekend gezicht
van al wat wij beminnen ligt.

Doch allengs spatte 't feller licht
in vonken duizendvoud en dicht
uiteen en óp en stortte weer
in koele, zachter strooming neer
gelijk een moegekuste mond
met 't zoeter woord zijn liefde kondt.

Daar stond de schoone Hero stil
in zonnenschicht en windgeril:
Een jonge berk in glanzend licht
stond nimmer ranker opgericht.
Heur haar, dat vlotte als een wijl,
bewogen rusteloos en ijl,
gebaarde een brekend neigen naar
het nieuwe aanzijn rondom haar.
Zij dronk den dag met oogen wijd
van zwevende verlorenheid,
die haar ook hier, ook hier, kwam vinden,
die haar ontvoerde aan die haar minden,
en met een onbewaakt gebaar
vonden haar stille hande' elkaar.

Dan ging ze over 't witte zand
en schutte de oogen met de hand
of neep ze een wijle willoos dicht
voor 't vonkespelen van het licht,
dat ginds in zilv'ren spiegels blonk....
Haar was het, of de ebbe wonk,
die, met van rillend schuim een rand,
week ver en verder van het land —;
Zoo gaf de wade van den dood
het lichaam van Leander bloot.

Zij ging op den beminde toe
En klaagde niet en vroeg niet hoe;
doch 't was, of haar hier tegen loech

de dood, dien zij in 't harte droeg,
of dit onduldbre was gewin,
een nieuw aanschouwd, bekend begin,
en al het schuwbre van het leed
in 't lied van zee en wind vergeleed.

Zij knielt bij haar Leander neer,
betast den dood met handen teer
en droomend ziet ze voor zich heen
of haar iets liefelijks verscheen....
Dan, rustig, of ze slapen ging,
vleit zij zich naast haar lieveling.

Het stommer lied van wind en zee
is enkel streeling, enkel vrêe....
Zij heeft Leander's dood geproefd
en dat is al, wat zij behoeft.

ADAM

Ik denk aan Adam, die is opgesprongen
toen hij de stem des scheppers had gehoord,
Wiens eigen stem in sferen heeft gezongen,
die trilden van het levenwekkend woord;

Ik denk aan Adam, in de schepping eenzaam,
doch tot die eenzaamheid wel toegerust,
een heerscher, aan zich zelven slechts gemeenzaam
en onaantastbaar zijn bewogen rust.

Hoe heeft hij vroeg de verten afgezworven,
God's droomen, die als bloemen opengaan,
zijn vaag begrip zich beddingen verworven
waardoor de wateren der wereld slaan.

Het stage wisselen der jaargetijden
was hem steeds diepere verheugenis:
van het gemerkt verschijnen en verscheiden
droeg hem het redevol geheimenis;

Als zijne voeten stampten door de blâren
dreef hij de droomen van zijn ziel ter rust
en over 't leege landschap zonk zijn klare
verdiepte blik te schooner en bewust.

Doch, als de luchten, ijler, zich verloren
in horizonnen, luistrend uitgespreid,
— wanneer de zee de lichtende kleuren
uit 't duister stormen harer boezem split —

wanneer de vogelen zich hoog bewogen
of zonken met het zingen van den wind,
of donker stormende ten hemel vlogen
in gangen onberekend, maar bemind,

dan tooide zich het peinzen zijner leden
met het verlangen naar de klare daad
en einder zag na einder hij verbreedden
in 't lichten van één enklen dageraad.

De trotsche zon van een vervuld verlangen
sleep de facetten van elk duister ding
en opwaarts riep hij beden en gezangen
als teere bindslen van verinniging.

EVA

Zij toeft in 't lommrig bosch of schaduw van struweelen
of, spraakloos, in d'omarming van zijn teeder neigen;
haar prangt het angstig hart wanneer de winden spelen
en zij het stervend blad geknakt ter aard ziet zijgen.

Zij groet de lieve zon, uitbundig in haar stralen
en baadt zich in haar gloed en voelt de leden heet;
toch is het Adam's heil dat haar doet ademen
en drinken van het licht, dat zij des scheppers weet.

En, drukt haar vlugge voet de mijmerende aarde,
waar, fonkelend, zijn geest de wijde verten vraagt,
daar is het Adam's spoor, dat slechts haar blik bewaarde
en is het Adam's keer, dien zij op 't harte draagt.

O Eva, richt u op en beur den blik ten hemel!
Doch Eva weet zich vrouw en slaat de oogen neer.
En boven 't neigend hoofd het wuivend trosgewemel....
Een wind-bewogen schoon; zij buigt zich even zeer.

Zij peinst: eens sterft de dag, eens gaan de stormen jagen,
eens zwijgt de wilde beek, eens bleekt het hemelblauw,
eens, stampend over sneeuw, komt mij mijn Adam dagen
en klemt zich aan mijn hart: „Eva, mijn baard wordt grauw.”

DE MOEDER

Haar zieke lichaam voelt ze, onder 't zware laken,
als een verdrietig ding, dat aan den tijd gaat breken;
Toch moet haar matte geest een zwaren gang nog maken
en met de beelden van het vliedend leven spreken.

„Mijn eenzaam kind, dat zoo zeer eenzaam werd geboren,
dat u het heul ontging van deze moederarmen,
mijn wezen kan uw ziel slechts minder zijn verloren,
als ge straks weenend poogt mijn doode lijf te warmen.

En gij, die vrij woudt zijn, het leven hebt genómen,
wier neiging werd geleid door het U gunstig lot,
ik dank, dat dezen dag de dood mij is gekomen,
want spoedig bid ik om je hart, mijn kind, bij God.”

Van eenen avond luw valt goudglans door de ramen.
Een zware stilte suist in het haar vreemd verblijf.
Hier kwamen menschen vreemd om haren dood te samen
en kennen niet haar leed, doch waken om haar lijf.

De moede scheelen gaan nog eenmaal lijdzaam open
en van haar kind'ren zien haar twee paar oogen aan.
Toen is een glimlach veeg om haren mond gekropen:
Zij heeft den teedren dood uit hunnen blik verstaan.

DE HORLOGEMAKER

Een nauwe, diepe steeg, die ombuigt rond den toren....
De schamelheid der wijk roert dezen man niet aan.
Het wezen van de stof zijn aandacht lang verloren,
roept hij de uren op, die over alles gaan.

Het zeer verduisterd licht des daags valt door de ramen,
het leent een zwakken schijn aan 't zilver-glanzig haar;
en waar in wijs geduld de geest nog wil beramen
ontplooit de hand, die wacht, reeds haar bezorgd gebaar.

Het doof gewoel der steeg, de zorgen der bedrijven,
slaan tot zijn ziel wel op maar breken bij zijn blik;
de stilte in den zin.... en laat de wolken drijven!
Hij peilt de eeuwigheid onder het oogenblik.

Soms drukt een enk'le knaap zich hoog tegen de ramen;
Hij heeft er, half geboeid, zijn draven om gestaakt.
Doch roept hem dan het spel weer met de makers samen,
verwint hij fluitend iets, dat hem heeft stil gemaakt.

DE OUDE SPIEGEL

Voor de oude spiegel, waar, ze peinst het met een kleuren,
het beeld der andere zich ook weerspiegeld vond,
windt zij het weeldrig haar met smachtend armenbeuren
en ziet haar oogen vocht en week den boog der mond.

Zij weet zich heel alleen en drukt de heete wangen
tegen het spiegelglas en blijft er zinnend staan;
hield ooit dat ander beeld zijn arm zoo zacht omvangen
als zij, deez' eersten nacht, zijn liefde heeft verstaan?

Doch met een zucht ontwaakt uit dit misleidend denken
schouwt zij het eigen hart, deez' spiegel harer ziel,
en vindt daar, zeer beschaamd, het beeld der doode wenken,
en smeeken goed te zijn voor hem, wien zij ontviel.

DEBUTANTE

Ze stond ineens in 't ruw geweld van licht
en met zoo drieste omvatting nam 't bezit,
dat zij verschuchterd week en dekte 't wit
van haren arm en hals, terwijl 't gezicht
diep blozend boog en de oogen loken dicht:
O deze schrijn van mijn gedachten.... dit
openbaren.... o liefde God!... ik bid
om eenvoud.... dat het geven mij zij licht!

Voor hare oogen dansen lampionnen:
gezichten in de zaal als bleeke vlekken
die elk een vlam, een eigen vlam, bedekken.
Ze zijn als vragen naar haar toe gewend.
De stilte heeft een teeren band gesponnen
En leed en liefde heeft ze hun bekend.

AQUAREL

Maria spoelde linnen in de beek;
Haar stil gezichtje boog zich over 't water.
De vlugge handjes wekten zoet geklater
waarvan een rappe rimpeling verstreek.

De noen was goud en neigend en het leek,
toen ze van 't spoelen opstond, even later,
of langs den rand van 't stil geworden water
een enkle bloem der lichte windzucht week.

Dan ging ze rustig in het weer gebeuren
van 't vallend licht, dat vreemde schaduws baart
Haar witte voetjes in de doove kleuren
Twee blanker duiven nedervlucht op aard.
Zoo kwam ze en wachtte, — wachtte nog ter deure
en was een kind, dat naar den avond staart.

HET WEDERWOORD

Zijn wezen kwam haar stralend tegemoet:
„Je kent haar reeds, je hebt haar eens ontmoet!”

En in haar glimlach wist ze zich verscholen.
Alleen haar denken werd een hulploos lam
dat klagend naar de moeder kwam
die zich uit speelschheid zeker hield verholen.
— Maar stilte dekte elken horizon.
Ik ben gestorven, dacht ze en bezon
verward 't mirakel van bewusten dood.
Dan zag ze 't kijken van twee klare oogen
en werd verschrikt aan haren waan onttoegen.
Een smartelijke blos kleurde haar wangen rood.

Ze zeide, zacht-bezinnend wat haar kwelde:
„Ik dank je zeer dat je het me vertelde....”

II AFSTAND

ST. VINCENNES

Het bosch was achter ons, zwijgende.
Het water, in de schemering,
was als een teeder-schuwe blik
die langs ons henen ging.

We spraken niet. De nacht
deed alles samen vloeien —,
totdat uw klare peinzen als
een ster ging openbloeien.

Was ik verdwaald? ik staarde naar
de zacht verzonken landen.
Verwonderd zaagt ge naar de angst
die in mijn oogen brandde.

VISIOEN

Ze zag me, even, helder aan;
Ze kwam uit louter zonneschijn,
alsof van duister raam 't gordijn
met milde hand werd weg gedaan.

De voetjes bleven, even, staan.
Een stilte viel, een dorre pijn —
en langs het zwijgende van mijn
gestalt' is zij waar heen gegaan.

Een donk're rust nu, als wanneer
een deur viel met een bonzing dicht.
Zwijgende stemmen, doovend licht.
Het hart verwonderd, en zoo teer,
dat het van zelve overvloedt
in 't duister, dat reeds is volgroeid.

AFSCHEID

Zoo diep en donker zag 'k uw oogen zelden
Als dezen avond, toen 'k mij tot u boog
Omdat het leven mij te deerlijk kwelde
Gelijk een loovertak die overwoog.

Wel nimmer wist ik uw vertrouwend wachten
Op mijne overgave zoo nabij
En de verbijstering van mijn gedachten
Vond ik in u weerspiegelend naar mij.

Doch mijne aandacht, in uw blik verzonken,
Heeft onnaspeurbaar zich weer afgewend
Omdat zij alle beelden niet gedronken,
omdat mijn hart nog het verwachten kent.

Ik sloot de vensters met een hand, die beefde
Voor 't laatste lichten van een veegen schijn,
En voelde mij verwonderd dat ik leefde
En al den weemoed van ons samenzijn.

'k Weet, morgen zal ik u hier niet meer vinden:
Gij vreest den dag in 't glorend uchtendrood.
En ik, die nooit u inniger beminde,
Wijd u geen enklen traan, o droom, o dood!

ONS HART GELIJKT....

Ons hart gelijkt bij het aanschouwen
van ieder brekend morgenrood,
de zeemeeuw, die in blank vertrouwen
't juweel van hare borst ontbloot;

Maar bij het vallen van den avond
als de gedachten vlotten gaan,
hoe deerlijk en hoe zeer gehavend
we voor de groote stilte staan.

d'Onzichtb're neemt uit onze handen
de bloemen in den dag vergaard
en zeer verloren op de zanden
ligt, wat men liever had bewaard.

HOE IS 'T DAT IK IN....

Hoe is 't, dat ik in de popeldreven
Alleen ben gebleven,
Alleen met het zwaat'lend geblaârte
En de slanke strakke gevaarten
die hunkeren naar den nacht?
Waarom mij niet de wijde landen
Waar zegend de zon kan branden
Of de regen minnelijk streelen
en spelen komt met het zeer vele
dat naar zijn teerheid smacht?
Steeds nauwer zullen de boomen
ter beide zijden tronen, —
Aan 't einde neigen hun scharen
— gelijk de kring mijner jaren —
hun kronen tot elkaar;
Zal ik daar in den avond vinden
de zoo zachte stem van den blinde
of het kindergezicht aan het raam
of den klank van mijn naam
van een lief lippenpaar?

Of zal er de maan heel dicht boven staan
En zacht branden maar?

III STILTE

1885

1. The first part of the book is devoted to a general introduction to the subject of the history of the world, and to a description of the various methods which have been employed by historians in the study of the past.

2. The second part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed by historians in the study of the past.

3. The third part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed by historians in the study of the past.

4. The fourth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed by historians in the study of the past.

5. The fifth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed by historians in the study of the past.

LIEDJE

's Avonds langs de lanen zwerven,
zich en anderen ontvlucht,
om de weelde te verwerven
van een onbekend gerucht;

of in stille straten komen —,
door een achteloos gordijn
zachtjes zich naar binnen droomen
er aandachtig vreemd te zijn;

't staren zien van witte rozen,
zwaar van een geproefd geluk
neigend naar het tijdelooze
stil en ondoorgrondelijk....;

of de bleeke wilg zien rijzen
uit het water aan haar voet;
van de hooge brug te peizen
naar den fluisterenden vloed;

en de duistre hemel, deuren,
alle vreemde venstren dicht,
maar dan rustig in zich speuren
naar een eigen sterrelicht.

SCHEMERING

In dezen vrêe te gaan,
                    deez' avondlijken vrede,
die daalt over de stad
                    als een geheimenis....
In and're levens schijnt
                    mijn leven als vergleden.
Ik weet niet meer precies
                    welk deel het mijne is....

NAJAAR

De aarde is in vlammen opgegaan:
het loof ligt op den zwarten grond te branden
of hangt van boom tot boom in vuurguirlanden
die zacht aan flarden vallen en vergaan.

De wind vaart spelend door de beukelaan,
de vonken dwarr'len rood over de landen.
Ik weet, straks zullen, tot de verste zanden,
de zwarte wrakken aller stammen staan.

Over dit alles, in een ingetogen
verstrakking, — ondoorgrondelijk gelaat
waarachter zuiver licht te branden staat —
sereen en hoog, en onbewogen,
het bleek gewelf, dat, door onzichtbre bogen,
den grooten wind een breeden doortocht laat.

DE WEGEN VAN HET HART

De wegen van het hart zijn wonderlijk:
diep-in genezend van het eerst behagen
dreef haar het zingen van vermoed geluk
nog eenmaal 't bloed met warme felle slagen.

Hem boeit, verbaasd, een klein gebaar, een blik,
waar, onbewust, 't verlorene in komt klagen.

DEN VRIEND

Er kan een stilte in je wezen komen
die mij vertrouwd is als de lentewind.
Iets heeft mij innig in zich opgenomen:
een zoete strooming, die mijn hart bemint.

En 'k weet niet, of ik soms ben heen gedreven,
een ijle geur, een sidderende toon,
naar een verborgen, onbenoembaar leven,
en als de transparante verten schoon.

MARIA

Toen men hem afgenomen had
en neergebracht op haren schoot,
zag zij naar 't kruis, dat, zwart en groot,
den versten einder hield omvat.

Dan vond haar hand het kille leed.
Zij was met haren doode alleen.
Adem en hartklop waren heen.
Het leven werd een leege kreet.

Doch toen het witte lichaam licht
ontheven werd aan haren schoot,
verzonk het schrikb're van den dood
voor haar verbitterd aangezicht.

Een blanke vaart in wereld's nacht
gaf deze diep-bedroefde vrouw
het antwoord van haar hoogen rouw.

De stilte zong. — Zij had volbracht.

HET ARGELOOZE VERTROUWEN

Een arme droom ik mij in vreemde landen
die onder wiegend loover gaat ter bron.
Over mijn zwarte haren speelt de zon,
mijn voet is ongedekt. Door mijne handen,

die veeren licht en los bij elke schrede,
glijdt het gespannen koord der emmers beide,
En in den evenmaat van rustig schrijden
neur ik een simpel liedje stil-tevreden.

Kondt gij, hoogmoedig hart, tot eenvoud breken
en, dorstend naar de bron, de wegen vragen
naar al wat ge behoeft in milder streken,
of kondt gij, hart, uw juk zoo sierlijk dragen....
Dat ge dan zweegt, of naamt; naamt als die arme vrouwen,
zoo licht en simpel en zoo vol vertrouwen....

DOOI

De zachte regen kwam zoo traag
vanuit de lauwe lucht omlaag,
zoo zwevend stil en zonder teeken
kwam hij ter aarde neergestreken
als moeide hem de blanke pracht
die hij moest sloopen, onverwacht.
De zon verbergt haar bleek gezicht
en sluiert heel den hemel dicht
wanneer met tikkelen gepraat
het langs de huizen leven gaat
en al de boomen, moe en oud,
staan weenen in het stille woud.
Soms valt er van een tak met zacht
en dof geluid een gansche vracht
die onderweg nog even stuift,
dan diep de vooze sneeuw in schuift.
Zoo schrijft de grond in put na put,
wie zich zijn last heeft afgeschud.

De breede goten neuren stil
van 't sprookje, dat niet enden wil;
doch vinnig sputtert, bruist en raast
de nauwe waterpijp er naast.
Een merel in een blanken tuin,
heel dik en zwart, het kopje schuin,
stuift driftig, met een snel gebaar,

een looze sneeuwwhoop uit elkaar
en vindt er niet wat hij vermoedt,
en huppelt verder, welgemoed.

Een oude, afgeleefde plant,
nog over uit het zomerland,
die zich in zijn deemoedigheid
in 't witte graf had neergeveld,
ligt nu zoo broos en krank en teer
en tragisch-glimmende ter neer;
alleen de onontroerde musschen
scharrelen er terloops eens tusschen
en suizen plots, om niet vervaard,
in zwenkende, brutale vaart
neer op het meest nabije hek
en hebben stof voor een gesprek.

Er treurt een zang om heel de stad
die eens zoo stil verdoken zat,
maar, nu de blanke toover breekt,
weer punt na punt de lucht in steekt.

Dat duurt zoo door den ganschen nacht. —
Ge luistert stil en zonder klacht,
tot 's morgens, als ge 't dek op slaat,
het leven ratelt door de straat.

HERFST

O eendre stroom, waarin de dagen gaan als golven,
nu laag, dan hoog gestuwd, maar altijd in den stroom,
wel vaak ben ik, verrukt, onder uw schuim bedolven,
maar nimmer werd ik vreemd aan uw vertrouwden zoom.

Deez' morgen lag het licht in ongetinte glazen
over den steenen rand van het bedauwd balcon.
Tegen de bleeke lucht een vlucht van wilde ganzen
en 't loover, dat gestaag aan dieper verven won....

Ik weet, dit is de herfst, die ik niet droef wil noemen,
bestendigt zij ons niet het te verwerven deel?
In rijpe pracht en de vereenzaming der bloemen
de hoog geheven bloei op den verarmden steel.

In d'ijle atmosfeer heb ik wel vaak beluisterd
hoe een geluid versterft en niets dan stilte laat.
„'t Is goed... 't is goed... 't is goed...” zoo heeft mijn hart gefluisterd,
„droom, dat het laatste lied zoo van uw lippen gaat.”

VOORBEREIDING

Deez' herfst is aan mijn oogen milder
dan ik haar ooit te aanschouwen dacht:
de teere bloemen zijn verstilder,
de sterken diep-bereide wacht
aan de verlatenheid. Om 't even
of ook de dood knaagt aan haar voet:
het hart, in trotschen drang geheven,
weet, dat het waardig bloeien moet.

Herfstasters, vlugge lichte vlinders,
die na den grooten zomer kwamen,
steken, verwachtingsvolle kinders,
hun fluisterende hoofdjes samen.
Geranium, die heeft genoten
en aan zijn driften werd gesnoeid,
ziet aan zijn hunkerende loten
nog eenmaal het geluk ontbloeid.
En dahlia, die, niets verwachgend,
den regen wint en zonneshijn,
leeft diep-verbaasd in de gedachte
van zeer bemind en schoon te zijn.
Zij laat deemoedig 't hoofdje hangen
en peinzend in haar vroom geluk,
is zij geheel in schroom gevangen
en spreidt haar tinten teederlijk.
Maar ongebonden, schier verborgen,

de fonk'lende lobelia
jaagt nog te avond en te morgen
haar eigen lustig bloeien na.
En als zij uitgeput en dervend
haar schrale ranken nedervleit,
hebben haar laatste krachten stervend
het nieuwe leven voorbereid.
Allengerhand dooft in de grijze
verlaten velden kleur en schijn;
herfstdraden, — gratie-stille wijzen
die nog niet gansch verloren zijn
voor 't neigend hart — zweven en weven
den zilv'ren dood om alle schoon,
dien helianthus, hoogst beleven,
tooit met de slippen van zijn kroon.

INHOUD

MIJLPALEN	BLZ.
O jaren	7
I. GESTALTEN	
Hero en Leander	9
Adam	12
Eva	14
De Moeder	15
De Horlogemaker	16
De oude spiegel	17
Debutante	18
Aquarel	19
Het wederwoord	20
II. DE AFSTAND	
St. Vincennes	22
Visioen	23
Afscheid	24
Ons hart gelijkt....	25
Hoe is 't, dat ik in....	26
III. STILTE	
Liedje	28
Schemering	29
Najaar	30
De wegen van het hart....	31

	BLZ.
Den vriend	32
Maria	33
Het argelooze vertrouwen	34
Dooi	35
Herfst	37
VOORBEREIDING	
Deez' herfst....	38

